

opusdei.org

Audiència. L'Any de la Fe. Maria Verge: Icona de la fe obedient

Audiència del Papa Benet XVI del 19 de desembre: “La fe ens diu, per tant, que el poder inerme d’aquell Nen, al final venç el soroll dels poders del món.”

19/01/2013

Benvolguts germans i germanes,

En el camí de l'Advent, Maria Verge té un lloc especial, com aquella que d'una manera única ha esperat el compliment de les promeses de Déu, acollint en la fe i en la carn Jesús, el Fill de Déu, en obediència total a la voluntat divina. Avui voldria reflexionar amb vosaltres breument sobre la fe de Maria a partir del gran misteri de l'Anunciació.

«*Chaïre kecharitomene, ho Kyrios meta sou*», “Alegra't, plena de gràcia, el Senyor és amb tu” (Lc 1, 28).

Aquestes són les paraules —relatades per l'evangelista Lluc—, amb què l'arcàngel Gabriel saluda Maria. A primera vista el terme *chaïre*, “alegra't”, sembla una salutació normal, usual en el costum grec, però aquesta paraula, quan es llegeix en el context de la tradició bíblica, adquireix un significat molt més profund. Aquest mateix terme es troba quatre vegades en la versió grega de l'Antic Testament i sempre

com un anunci d'alegria per la vinguda del Messies (cf. *So* 3,14; *Jl* 2,21; *Za* 9,9; *Lm* 4,21). La salutació de l'àngel a Maria és, doncs, una invitació a l'alegria, a una alegria profunda, que anuncia el final de la tristesa que hi ha en el món confrontada amb el final de la vida, el patiment, la mort, el mal, la foscor del mal que sembla enfosquir la llum de la bondat divina. És una salutació que marca el començament de l'Evangelí, la Bona Nova.

Però per què Maria és invitada a alegrar-se d'aquesta manera? La resposta es troba a la segona part de la salutació: «El Senyor és amb tu». També aquí, a fi de comprendre bé el significat de l'expressió, hem de recórrer a l'Antic Testament. En el llibre de Sofonies trobem aquesta expressió: «Crida de goig, ciutat de Sió! [...] El Senyor, rei d'Israel, és dintre teu [...]. El Senyor, el teu Déu, el tens a dins. Ell és poderós i et

salva!» (3, 14-17). En aquestes paraules hi ha una doble promesa feta a Israel, a la filla de Sió: Déu vindrà com un salvador i habitarà enmig del seu poble, al ventre de la filla de Sió. En el diàleg entre l'àngel i Maria es realitza exactament aquesta promesa: Maria s'identifica amb el poble esposat amb Déu, és en realitat la ciutat de Sió en persona; en ella es compleix l'espera de la vinguda definitiva de Déu, en ella habita el Déu viu.

En la salutació de l'àngel, Maria és anomenada *plena de gràcia*; en grec el terme *gràcia*, *charis*, té la mateixa arrel lingüística que la paraula *alegria*. Fins i tot en aquesta expressió s'aclareix encara més la font de l'alegria de Maria: l'alegria prové de la gràcia, que ve de la comunió amb Déu, de tenir una relació tan vital amb ell, de ser casa de l'Esperit Sant, totalment modelada per l'acció de Déu. Maria és la

criatura que d'una manera única ha obert la porta al seu Creador, s'ha posat a les seves mans, sense límits. Ella viu totalment de la relació i en la relació amb el Senyor; té una actitud d'escolta, atenta a reconèixer els signes de Déu en el camí del seu poble; s'insereix en una història de fe i d'esperança en les promeses de Déu, que constitueix el teixit de la seva existència, i se sotmet lliurement a la paraula rebuda, a la voluntat divina en l'obediència de la fe.

L'evangelista Lluc narra la història de Maria a través d'un bon paral·lelisme amb la història d'Abraham. Així com el gran patriarca va ser el pare dels creients que va respondre a la crida de Déu de sortir de la terra on vivia, de la seva seguretat, per iniciar el viatge cap a una terra desconeguda i posseïda només per la promesa divina, també Maria confia

plenament en la paraula que li anuncia el missatger de Déu i es converteix en model i mare de tots els creients.

M'agradaria recalcar un altre aspecte important: l'obertura de l'ànima a Déu i a la seva acció en la fe també inclou l'element de la foscor. La relació de l'ésser humà amb Déu no anul·la la distància entre el Creador i la criatura, no elimina allò que l'apòstol Pau va dir davant la profunditat de la saviesa de Déu, «Que en són, d'insondables, els seus judicis, i d'impenetrables, els seus camins!» (*Rm* 11, 33). Però així aquell qui —com Maria—, està obert de manera total a Déu, arriba a acceptar la voluntat de Déu, encara que sigui misteriosa, malgrat que sovint no correspongui a la voluntat pròpia i sigui una espasa que travessa l'ànima, com profèticament dirà el vell Simeó a Maria en el moment en què Jesús és presentat al Temple (cf.

Lc 2, 35). El camí de fe d'Abraham inclou el moment de l'alegria pel do del seu fill Isaac, però també un moment de foscor, quan ha de pujar a la muntanya Morià per a complir un encàrrec paradoxal: Déu li demana que sacrifiqui el fill que li acaba de donar. A la muntanya l'àngel li diu: «No aixequis la mà contra el noi, no li facis res. Ara sé que reverencies Déu, tu que no li has refusat el teu fill únic» (Gn 22, 12); la confiança plena d'Abraham en el Déu fidel a la seva promesa existeix fins i tot quan la seva paraula és misteriosa i difícil, gairebé impossible d'acceptar. El mateix s'esdevé amb Maria, la seva fe viu l'alegria de l'Anunciació, però també passa per la foscor de la crucifixió del Fill, per arribar fins a la llum de la Resurrecció.

No és diferent per al camí de fe de cadascun de nosaltres: trobem moments de llum, però també

trobem passatges en què Déu sembla absent, el seu silenci pesa damunt el nostre cor i la seva voluntat no es correspon amb la nostra, amb allò que ens agradaria. Però com més ens obrim a Déu, rebem el do de la fe, posem la nostra confiança en ell per complet —com Abraham i com Maria—, més ell ens fa capaços, amb la seva presència, de viure cada situació de la vida en pau i garantia de la seva lleialtat i del seu amor. Però això significa sortir de nosaltres mateixos i dels nostres projectes, perquè la paraula de Déu és llum que guia els nostres pensaments i les nostres accions.

Vull tornar a centrar-me en un aspecte que sorgeix en les històries sobre la infància de Jesús narrades per sant Lluç. Maria i Josep porten el seu fill a Jerusalem, al Temple, per presentar-lo i consagrar-lo al Senyor com ho requeria la llei de Moisès: «Tot primogènit mascle serà

consagrat al Senyor» (Lc 2, 23).

Aquest gest de la Sagrada Família adquireix un sentit més profund si el llegim a la llum de la ciència evangèlica del Jesús de dotze anys que, després de tres dies de recerca, és trobat al Temple discutint entre els mestres. A les paraules plenes de preocupació de Maria i Josep: «Fill meu, per què t'has portat així amb nosaltres? El teu pare i jo et buscàvem amb ànsia», es correspon la resposta misteriosa de Jesús: «Per què em buscàveu? No sabíeu que jo havia d'estar a casa del meu Pare?» (Lc 2, 48-49). És a dir, en la propietat del Pare, a la casa del Pare, com ho està un fill. Maria ha de renovar la fe profunda gràcies a la qual va dir «sí» en el moment de l'Anunciació; ha d'acceptar que la precedència la té el Pare veritable de Jesús; ha de ser capaç de deixar lliure aquest Fill que ha concebut perquè continuï amb la seva missió. I el «sí» de Maria a la voluntat de Déu, en

l'obediència de la fe, es repeteix al llarg de tota la seva vida, fins al moment més difícil, el de la creu.

Davant tot això podem preguntar-nos: com ha pogut viure d'aquesta manera Maria al costat del seu Fill, amb una fe tan forta, fins i tot en la foscor, sense perdre la confiança plena en l'acció de Déu? Hi ha una actitud de fons que Maria assumeix davant el que està passant en la seva vida. En l'Anunciació, ella se sent torbada en sentir les paraules de l'àngel —és el temor que sent l'home quan és tocat per la proximitat de Déu—, però no és l'actitud de qui té temor davant el que Déu pot demanar. Maria reflexiona, s'interroga sobre el significat d'aquella salutació (cf. *Lc* 1, 29). La paraula grega que s'utilitza a l'Evangelí per a definir aquest *reflexionar*, *dielogizeto*, es refereix a l'arrel de la paraula *diàleg*. Això significa que Maria entra en un

diàleg íntim amb la paraula de Déu que li ha estat anunciada, no la té per superficial, sinó que l'aprofundeix, la deixa penetrar dins la seva ment i dins el seu cor per entendre el que el Senyor vol d'ella, el sentit de l'anunci. Una altra referència sobre l'actitud interior de Maria davant l'acció de Déu la trobem, sempre seguint l'evangeli de sant Lluç, en el moment del naixement de Jesús, després de l'adoració dels pastors. Es diu que Maria «guardava tot això en el seu cor i ho meditava» (Lc 2, 19); el terme grec és *symballon*, podríem dir que ella *unia, afegia* al seu cor tots els esdeveniments que li anaven succeint; posava cada element, cada paraula, cada fet dins el tot i ho comparava, els conservava, reconeixent que tot prové de la voluntat de Déu. Maria no es deté en una primera comprensió superficial del que succeeix en la seva vida, sinó que sap mirar en el profund, es deixa interrogar pels esdeveniments, els

processa, els discerneix, i adquireix aquella comprensió que només la fe pot garantir-li. És la humilitat profunda de la fe obedient de Maria, que acull dins d'ella mateixa fins i tot allò que no comprèn de l'acció de Déu, deixant que sigui Déu qui obri la seva ment i el seu cor. «Feliç tu que has cregut: allò que el Senyor t'ha anunciat es complirà» (Lc 1, 45), exclama la parenta Elisabet. És per la seva fe que totes les generacions l'anomenaran benaurada.

Benvolguts amics, la solemnitat de la Nativitat del Senyor que aviat celebrarem ens invita a viure aquesta mateixa humilitat i obediència de la fe. La glòria de Déu es manifesta en el triomf i en el poder d'un rei, no brilla en una ciutat famosa, en un palau sumptuós, sinó que viu al ventre d'una verge, es revela en la pobresa d'un infant. L'omnipotència de Déu, també en les nostres vides, actua amb la força,

sovint silenciosa, de la veritat i de l'amor. La fe ens diu, per tant, que el poder inerme d'aquell Nen, al final venç el soroll dels poders del món.

---

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-ad/article/audiencia-lany-de-la-fe-maria-verge-icona-de-la-fe-obedient/> (05/04/2026)